

Власні смутки, власні болі...

Дмитро Загул

Власні смутки, власні болі
В пісню переллю
І розвію ген по полі
Думоньку мою.
Там вітрець її посіє
В полі золотім
І квітки дрібні обвіє
Гореньком моїм.

І квіткам дрібненьким скаже
Думонька моя,
Як я плачу, сльози трачу,
Як сумую я...
З золотими колосками
Розмовлятиме,
Не словами, а слізками
Вповідатиме,

Що немає в мене долі,
Ні надій нема,
Що на моїм довгім полі
Холод і зима,
Що немає в мене втіхи,
Ні ніжних квіток,
Нема з чого для потіхи
Заплести вінок.

Муть дівчата жито жати
Золотим серпком.
Муть пісень моїх співати
Тужним голоском.
Колосочки в чистім полі
Посхиляються
І на мене в своїй долі
Нагадаються...

Як прийде сніпки в'язати

Та, що я люблю,
Колоски їй муть казати,
Як то я терплю...
Може, зронить хоч сльозинку
Із своїх очей,
Може, спаде на хвилинку
Біль з моїх грудей.

1909 — 1912